

“Espere 3 minutos” diuen les instruccions, però aquests 3 minuts em semblen una eternitat. Crec que mai havia estat tant nerviosa, pendent d’una pantalleta que per ara està en blanc. Pendent d’una senyal, d’una ratlla, o d’una creu. Estic sola a casa, els meus pares ja han marxat a treballar i jo, de fet, ja hauria d’estar al tren. Tinc classe a les 10 i arribaré tard.

Tothom espera que estigui contenta. Avui faig 18 anys. Se suposa que el dia de l’aniversari s’ha d’estar content. I més quan es tracta de la majoria d’edat, una franja que des de que tens 10 anys vols sobrepassar. A partir d’avui podré entrar a les “discos”, votar i treure’m el carnet de conduir. Tampoc són vitals tots aquests drets que adquiriré. De fet, incoherents. Es pot ser mare amb 14, treballar i triar el futur professional amb 16, però no som prou responsables per anar a ballar a segons quins llocs ni conduir segons quins vehicles fins els 18?

Una creu. Tanco els ulls, els obro i torno a mirar la pantalleta. Definitivament és una creu, encara que poc definida. Estic paralyzada. En el fons m’ho imaginava, però igualment m’ha agafat per sorpresa. He tingut dues faltes i se m’han inflat els pits. Pensava que podien ser imaginacions meves, i les faltes podien ser degudes a l’estrès de la universitat. Però no, el “Clearblue” m’ha esborrat tots els dubtes, estic embarassada. I ara què faig?

Hauria d’agafar el proper tren a Barcelona, però no em veig amb forces. I tampoc em puc quedar aquí, palplantada al bany. Truco al Pol? Tinc por de la seva reacció. Tot i que no ha estat culpa meva, ni seva, és cosa del destí. Sempre utilitzem anticonceptius, suposo que de vegades fallen. I ens ha tocat a nosaltres.

Sona el telèfon i vaig ràpid a buscar-lo, però abans de despenjar veig que és ell. Deu ser per felicitar-me. Per uns instants havia oblidat que avui és el meu aniversari. Despenjo? Ara sona el timbre. Despenjo i obro la porta al mateix temps. També és ell. No sé perquè encara mantinc el telèfon a l’orella. Em diu: “Et trucava perquè no m’obries, per molts anys reina! T’estimo”. I tal com m’abraça, m’emociono. Sento que em demana: “Què et passa? Estàs bé? Només són 18 anys. No estàs contenta que hagi vingut? Però què et passa? Digues...” I la intensitat de les llàgrimes augmenta. No puc parar de plorar. Ni de pensar si li hauria d’explicar. Si li explico ja no hi haurà volta enrere. Tampoc no és que em plantegi avortar, de fet encara no he tingut temps per valorar seriosament aquesta possibilitat. Però tenir una criatura, ara, significa abandonar la universitat quan tot just l’he començat. I vull ser advocada. Sempre em quedarà la universitat a distància, és una opció.

Continuo abraçada al Pol fins que ell em porta al sofà i em torna a demanar que li expliqui el què em passa. Crec que li he d’explicar, si no ho faig avui ho hauré de fer demà. Fa dies que m’imaginava com seria el dia d’avui, el dia del meu aniversari: “Tindrà una festa sorpresa? Els pares em compraran el portàtil que fa dies que reclamo? Què em regalarà el Pol?” I és que és el primer aniversari que visc amb el Pol. Jo no crec que tingui més sorpreses avui, si més no, no tant grans. De fet, seré jo qui donaré la sorpresa avui.